

Vergaderjaar 1993-1994

22 951

Wijziging van de Destructiewet (herziening van de rol van de gemeenten bij destructie, afschaffing van de financiering door het Rijk van voorcentralisatie van dode dieren en invoering van nieuwe regels betreffende financiering)

Nr. 7

NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 10 februari 1994

Het voorstel van Wet tot wijziging van de Destructiewet (22 951) wordt gewijzigd als volgt:

A

In de considerans vervalt «(Stb. 1957, 84)».

B

In artikel I worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In de aanhef vervalt «(Stb. 1957, 84)».
2. In onderdeel A komt artikel 2, tweede lid, tweede volzin, te luiden:
Daarbij kan ten aanzien van categorieën van het dierlijk afval, bedoeld in de eerste volzin, worden bepaald dat de artikelen 17, eerste en derde lid, en 20, derde lid, van overeenkomstige toepassing zijn.
3. In de aanhef van onderdeel B wordt «artikel 6» vervangen door: artikel 6a.
4. Onderdeel E, sub-onderdeel 4, komt te luiden:
 4. Het vijfde lid, dat wordt vernummerd tot derde lid, komt te luiden:
 3. Artikel 12 vindt geen toepassing ten aanzien van dode honden en katten die overeenkomstig bij algemene maatregel van bestuur gestelde regels op andere wijze onschadelijk worden gemaakt.
 5. Na onderdeel G wordt een nieuw onderdeel ingevoegd, luidende:

Ga

Aan artikel 20 wordt een nieuw derde lid toegevoegd, luidende:

3. De gemeente verstrekt jaarlijks aan de ondernemer een bijdrage ter bestrijding van de werkelijke kosten die in het desbetreffende jaar zijn gemaakt ter zake van het ophalen van dode honden en katten.
6. Onderdeel I wordt gewijzigd als volgt:
 - a. Het eerste lid van artikel 21 komt te luiden:
 1. Onze Minister kan in overeenstemming met Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij produktschappen of bedrijfsschappen aanwijzen die bij verordening aan de natuurlijke personen en de rechtspersonen die bij de verordening aangewezen categorieën van onderne-

mingen drijven waar hoog-risico-materiaal ontstaat en ten aanzien van wie zij krachtens de Wet op de bedrijfsorganisatie bindende regels kunnen stellen, een heffing opleggen ten behoeve van het ophalen van het hoog-risico-materiaal. Deze heffing is niet hoger dan het gemiddelde van de werkelijke kosten op jaarbasis die met het ophalen van het hoog-risico-materiaal zijn gemoeid. Deze verordening behoeft de goedkeuring van Onze Minister en Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij.

b. Het derde lid van artikel 21 komt te luiden:

3. Indien het noodzakelijk is dat een heffing als bedoeld in het eerste lid wordt opgelegd en de in het eerste lid bedoelde verordening niet tot stand komt, wordt ten aanzien van de personen, bedoeld in het eerste lid, de heffing bij algemene maatregel van bestuur vastgesteld.

c. In het vierde lid van artikel 21 vervalt «(Stb. 1957, 342)».

C

In artikel II vervalt «(Stb. 1950, K 258)».

Toelichting

De wijzigingen die de onderdelen A, B, sub-onderdeel 6c (betreffende artikel 21, vierde lid, van het wetsvoorstel), en C (betreffende artikel II van het wetsvoorstel) van de nota van wijziging inhouden, zijn het gevolg van aanwijzing 86 van de Aanwijzingen voor de regelgeving.

Artikel 21 van het wetsvoorstel bevatte de basis voor een regeling inzake een heffing ten behoeve van het ophalen en verwerken van hoog-risico-materiaal. Het doel van deze regeling was dat de destructoren financieel zouden worden gecompenseerd indien zij verliezen zouden leiden als gevolg van de invoering van de mogelijkheid tot het vrij verhandelen van laag-risico-materiaal. Inmiddels is het vermoeden sterker geworden dat het ophalen van hoog-risico-materiaal een structureel verliesgevend component zal kunnen zijn in de bedrijfsvoering. Dat geldt niet voor de verwerking van dat materiaal. Eventuele verliezen op de verwerking van hoog-risico-materiaal in het ene jaar, bijvoorbeeld door verlaging van de prijzen van de desbetreffende grondstoffen op de wereldmarkt, kunnen worden gecompenseerd door een stijging van die prijzen in het andere jaar. Met het oog hierop is ervoor gekozen alleen verliezen op het ophalen van hoog-risico-materiaal voor compensatie in aanmerking te laten komen door invoering van een heffing (zie onderdeel B, sub-onderdeel 6, van de nota van wijziging). Overigens zouden voor de berekening van een heffing waarin ook rekening wordt gehouden met de verwerking van hoog-risico-materiaal, schommelingen in de wereldmarktprijzen van de desbetreffende grondstoffen een zeer complicerende factor zijn.

Artikel 21 gaat uit van een heffing die wordt opgelegd door een produkt- of (hoofd-)bedrijfschap. In dit verband is van de kant van de bedrijfslichamen opgemerkt dat ingevolge artikel 102 van de Wet op de bedrijfsorganisatie hun verordeningen slechts bindende regels (in casu de verplichting een heffing te betalen) kunnen inhouden ten aanzien van natuurlijke personen en rechtspersonen die de ondernemingen drijven waarvoor zij zijn ingesteld. Zij wezen er terecht op dat ten aanzien van onder meer eigenaren van dode honden en katten de beoogde heffing niet kan worden opgelegd; voor die categorie van personen is immers geen bedrijfslichaam ingesteld.

Het is derhalve aangewezen een aparte regeling inzake de compensatie voor eventuele verliezen voor de ondernemer op de verzorging van het «dode honden- en kattentraject» in het leven te roepen. Evenals dat met betrekking tot hoog-risico-materiaal in het algemeen het geval is, kan met

betrekking tot dode honden en katten het ophalen, en niet de verwerking daarvan, een structureel verliesgevende factor zijn. De regeling met betrekking tot dit hoog-risico-materiaal is derhalve ook beperkt tot het ophalen daarvan (zie onderdeel B, sub-onderdeel 5, van de nota van wijziging, dat een nieuw derde lid in artikel 20 invoegt). De verplichting tot het betalen van de vergoeding voor het ophalen van dode honden en katten is gelegd bij de gemeente, en niet bij de individuele honden- of kattenbezitter. Deze keuze houdt verband met de omstandigheid dat de gemeente ook de instantie is die met de ondernemer afspraken maakt over het ophalen van dode honden en katten en de kosten daarvan. Tegenover de gemeentelijke verplichting tot vergoeding van de werkelijke kosten van het ophalen staat de bijdrage die de ondernemer ingevolge het eerste lid van artikel 20 moet betalen indien de gemeente een verzamelplaats in stand houdt.

Artikel 2, tweede lid, van het wetsvoorstel bevat de mogelijkheid om dierlijk afval dat niet onder de definitie van hoog-risico-materiaal valt, als hoog-risico-materiaal aan te wijzen. Te denken valt aan dieren die in een dierentuin zijn gestorven of vogels die aan botulisme zijn gestorven. In dat geval kan worden bepaald dat artikel 17, eerste en derde lid, van overeenkomstige toepassing zal zijn. Denkbaar is dat er in zo'n geval ook behoefte zal zijn aan een regeling inzake ophaalkosten. Het opnemen van de verwijzing naar artikel 20, derde lid, in artikel 2, tweede lid, in onderdeel A van het wetsvoorstel (zie onderdeel B, sub-onderdeel 2, van de nota van wijziging) voorziet in mogelijkheid daarvoor eenzelfde regeling treffen als die ter zake van het ophalen van dode honden.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. J. Simons

De Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
J. D. Gabor